

SPA: DRIE DAGEN DRENS

Bob Evers zat onderuitgezakt op een krakende stoel die was geplaatst op de veranda van wat de verhuurster een blokhut had genoemd en keek naar zijn blote voeten waar met regelmaat een druppel op viel.

‘Blokhut,’ zei hij somber. ‘Zomerhuisje voor zes personen en pas gerenoveerd.’ Hij maakte een heftige beweging. ‘Noemen ze dit in België renoveren? De stoel waarop ik zit, heeft kussens die krap aan anderhalve centimeter dik zijn en die rusten op latten waarvan er drie op knappen staan. De stoel zelf staat op een veranda die beweegt als ik zwaar adem en die geen twee meter diep is zoals beloofd, maar nauwelijks 75 centimeter waardoor ik mijn benen op de balustrade moet leggen als ik ze wil strekken, maar dan vang ik druppels omdat de goot lekt.’

Achter Bob klonk een diepe zucht gevolgd door het geluid van een chipszak die met iets te veel kracht was opengetrokken en uit elkaar barstte. ‘Chips kaas en ui tussen het zaagsel dat naar boven is gewerkt door houtworm,’ zei Arie nijdig. ‘Of door boktorren. Nu je hebt uitgelegd wat buiten niet deugt, krijgen we waarschijnlijk een overzicht van wat binnen niet in orde is?’

‘Begin ik niet eens aan,’ zei Bob terwijl hij een teen bewoog die vol was getroffen. ‘We zitten niet in een gerenoveerd zomerverblijf, maar in een verzakt schuurtje, theoretisch geschikt voor vier personen, maar dan alleen als die personen klein zijn en slank. Mijn lengte minus twintig centimeter, jouw omvang minus 50 kilo. Waar is Jan?’

‘Naar Spa. Hij heeft dit lustoord gehoord en kan geen

opmerking meer horen.’

‘Ik zei alleen dat ik als ik had geweten dat het in de Ardennen altijd regent, een regenjas mee had genomen.’

Arie maakte een zachtgrommend geluid. ‘Zei je er niet bij dat Jan dat op tijd had moeten vermelden?’

‘Hij is toch zeker de organisator van dit feest? Hij wist een huisje, hij wist een plaats, hij wist waar hij een auto kon huren waar we in pasten.’ Bob gromde nu met Arie mee. ‘Een Ford Ka. We pasten er in, ja, maar Jans bagage moest op schoot. Waarom zijn we hier nog, na drie dagen drens?’

Het gegrom van Arie ging over in geknars van tanden. ‘Omdat we een idee hadden, en dat weet je. Niet zo maar een idee, maar eentje waar we over zeiden dat we er alle drie al eens aan hadden gedacht.’

‘Terug naar delen van het land waar we ooit waren, maar waar we geen tijd hadden om op ons gemak rond te kijken, omdat we achterna werden gezeten door obscure lieden of ...’

Arie nam het soepel over: ‘Of zelf dat soort lieden achter hun vossen zaten.’

‘Terug naar de gebieden van toen,’ zei Bob bitter. ‘Om te ontdekken dat ‘toen’ niet meer bestaat, en rust al evenmin.’

Arie zette een voet op de chips en duwde. ‘Het kraakt nog steeds. Niet van harte, maar net genoeg. Zou het nog ...’ Hij bukte zich, veegde een paar stukjes schoon aan een niet zo schone broek en kauwde. ‘Kaas, ui en zaagsel,’ zei hij tevreden. ‘De smaak valt niet tegen. We hebben ons op de rust verkeken, Bobbie, maar het uitgangspunt was goed. We zijn door minstens vier continenten getrokken zonder